

Arrest

nr. 140 325 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp X in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent geboren op X. Op 22 oktober 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. Uw broer was talibancommandant in Kunar. Enige tijd voor uw vertrek werd uw familie geïnformeerd dat uw broer was omgekomen in een bombardement. Een zevental maanden later gaf een talib een brief af aan uw oom waarin stond geschreven dat u uw broer diende op te volgen bij de groepering. U gaf geen gehoor aan deze eis. Anderhalve maand later werd een tweede brief aan uw oom bezorgd. De taliban schreef dat u hen niet

had gehoorzaamd en dat de gevolgen groot zouden zijn als u de groepering niet zou vervoegen. Dat u meermaals werd opgezocht door de taliban bleef niet lang geheim. Er kwam een persoon van de Afghaanse inlichtingendiensten naar uw woning. Hij vroeg u te infiltreren bij de taliban van Kunar en verslag uit te brengen over hun activiteiten. Uw oom stelde dat hij u niet langer kon beschermen en er werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. U vreest zowel de taliban als de inlichtingendiensten. Op 23 mei 2013 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw verblijf in Qarghayi voor uw aankomst in België en aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. U tekende op 17 juni 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 17 oktober 2013.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende een tweede asielaanvraag in op 20 februari 2014. U houdt in het kader van deze aanvraag vast aan de vervolgingsfeiten die u in het kader van uw eerste aanvraag aanhaalde en voegt daaraan toe dat u nog steeds wordt gezocht door de taliban en de inlichtingendiensten. U stelt dat uw moeder enkele maanden geleden een brief heeft ontvangen van de taliban waarin staat te lezen dat u ervan wordt beschuldigd talibanstrijders te hebben verraden. Er werden tien talibanleden in Kunar gedood en aangezien u de taliban niet heeft gehoorzaamd in het verleden, wordt u ervan verdacht hen te hebben aangegeven bij de Amerikanen. Daar uw moeder in Aghrabat werd lastiggevalen door de taliban, is ze samen met uw zus terug bij uw tante en oom gaan wonen, die een woning hebben in Zangal Bagh, een deel van Jalalabad stad. Daarnaast haalde u nog aan dat u hebt deelgenomen aan de protestacties die werden gehouden in België opdat uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers verblijfsdocumenten zouden krijgen. U hebt een tijd met andere Afghaanse asielzoekers in een kerk verbleven. In geval van een terugkeer vreest u hierdoor problemen te ondervinden daar jullie acties en verblijf in de kerk in de nationale en internationale pers zijn verschenen en Afghanen u zullen beschouwen als een bekeerling.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban; een document van inwoners van Aghrabat ter bewijs dat u daar heeft gewoond en ter bevestiging van uw problemen; de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd; foto's van uw deelname aan protestmarsen door uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers in België; en een anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw huidige asielverzoek in overweging dient te worden genomen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u voor uw huidige asielaanvraag in de eerste plaats steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 27.05.2014, p.2). U voegde hier nog aan toe dat de taliban en de inlichtingendiensten nog steeds op zoek zijn naar u en dat uw moeder enkele maanden geleden een nieuwe dreigbrief heeft ontvangen van de taliban waarin wordt aangegeven dat u wordt beschuldigd van verraad (CGVS 27.05.2014, p.2-3 en 5). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Zo kon uw geografische kennis van de regio waar u lange tijd zou hebben gewoond, niet overtuigen. Voorts bleek u slechts zeer beperkt op de hoogte te zijn van de politieke en sociale situatie in uw land en uw beweerde regio van herkomst. Zo bleek u niet te weten dat tienduizenden inwoners uit uw district in de loop der jaren naar Pakistan zijn gevlucht en had u nog nooit gehoord van verschillende Afghaanse prominenten wiens namen werden genoemd. Ook werd het profiel van uw broer, als zijnde een talibancommandant, ondermijnd. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag twee keer aangaf dat uw broer vier jaar actief was bij de taliban (CGVS 02.05.2013, p.3 en 8), waar u tijdens het gehoor dat werd georganiseerd in het kader van uw tweede asielaanvraag, stelde dat uw broer zeven jaar lang actief was bij de groepering (CGVS 27.05.2014, p.3 en 7). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de door u voorgehouden situatie waarin uw familie zou hebben geleefd. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd bevestigd door de RvV op 17 oktober 2013.

Aangezien u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor

vervolgning in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27.05.2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Qarghayi. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Hiermee meermaals geconfronteerd, bleef u evenwel volhouden dat u afkomstig bent uit Qarghayi en dat u nooit elders hebt gewoond tot u naar Europa bent vertrokken (CGVS 27.05.2014, p.2-3 en 7-8). Aldus blijft u volharden in uw verklaringen afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman en weigert u nog steeds de waarheid te vertellen over uw werkelijke regio van herkomst voor uw komst naar België. U gaf nog als uitleg voor de vastgestelde gebrekkige kennis aangaande uw regio van herkomst, dat u als kind een keer op uw hoofd bent gevallen en sindsdien moeilijkheden hebt met het onthouden van namen en andere zaken (CGVS 27.05.2014, p.8-9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u deze geheugenproblemen nooit hebt aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch op de DVZ, noch op het CGVS, noch in hoger beroep. U hebt evenmin enig medisch attest voorgelegd ter bewijs van deze geheugenproblemen. Aldus kan uw bewering geheugenproblemen te hebben niet weerhouden worden als afdoende uitleg voor de gebrekkige kennis aangaande uw land en uw herkomstregio.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u heeft verbleven voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een christen en daardoor problemen zal krijgen (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U stelde dat uw moeder in Jalalabad werd aangesproken door Afghanen die op de televisie hadden gezien dat u in een kerk verbleef en haar confronteerden met hun vaststelling dat u zich had bekeerd (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U kon het Commissariaat-generaal evenwel niet verduidelijken op welke Afghaanse zender u in beeld bent gekomen en wanneer de beelden werden uitgezonden (CGVS 27.05.2014, p.7-8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (CGVS 27.05.2014, p.8). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 27.05.2014, p.8), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de verklaring van verschillende inwoners van Aghrabat, dient erop gewezen te worden dat deze documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verblijfsplaats(en) voor uw komst naar België en uw beweerde vluchtmotieven te herstellen. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat gezien bovenstaande vaststellingen niet het geval is. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw

dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. De door u voorgelegde foto's hebben enkel betrekking op uw deelname aan protestmarsen door uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers in België, en zijn bijgevolg niet in staat bovenstaande vaststellingen over uw ongeloofwaardige herkomst uit het district Qarghayi te wijzigen.

Ten slotte legde u nog een anoniem document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België en uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in het kader van uw eerste asielverzoek zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw tweede asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof aan worden gehecht.

In het neergelegde schrijven wordt eveneens verwezen naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest. Deze argumentatie over de inschatting van het CGVS van het reële risico op ernstige schade volgens artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gaat volledig voorbij aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Derhalve houdt de vaststelling stand dat u, door het CGVS niet duidelijk te maken waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven, de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.4. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest nr. 112 212 van 17 oktober 2013 deze beslissing.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.*

Er dient te worden vastgesteld dat u voor uw huidige asielaanvraag in de eerste plaats steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 27.05.2014, p.2). U voegde hier nog aan toe dat de taliban en de inlichtingendiensten nog steeds op zoek zijn naar u en dat uw moeder enkele maanden geleden een nieuwe dreigbrief heeft ontvangen van de taliban waarin wordt aangegeven dat u wordt beschuldigd van verraad (CGVS 27.05.2014, p.2-3 en 5). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. Zo kon uw geografische kennis van de regio waar u lange tijd zou hebben gewoond, niet overtuigen. Voorts bleek u slechts zeer beperkt op de hoogte te zijn van de politieke en sociale situatie in uw land en uw beweerde regio van herkomst. Zo bleek u niet te weten dat tienduizenden inwoners uit uw district in de loop der jaren naar Pakistan zijn gevlucht en had u nog nooit gehoord van verschillende Afghaanse prominenten wiens namen werden genoemd. Ook werd het profiel van uw broer, als zijnde een talibancommandant, ondermijnd. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag twee keer aangaf dat uw broer vier jaar actief was bij de taliban (CGVS 02.05.2013, p.3 en 8), waar u tijdens het gehoor dat werd georganiseerd in het kader van uw tweede asielaanvraag, stelde dat uw broer zeven jaar lang actief was bij de groepering (CGVS 27.05.2014, p.3 en 7). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de door u voorgehouden situatie waarin uw familie zou hebben geleefd. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd bevestigd door de RvV op 17 oktober 2013.

Aangezien u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te

verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27.05.2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Qarghayi. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Hiermee meermaals geconfronteerd, bleef u evenwel volhouden dat u afkomstig bent uit Qarghayi en dat u nooit elders hebt gewoond tot u naar Europa bent vertrokken (CGVS 27.05.2014, p.2-3 en 7-8). Aldus blijft u volharden in uw verklaringen afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman en weigert u nog steeds de waarheid te vertellen over uw werkelijke regio van herkomst voor uw komst naar België. U gaf nog als uitleg voor de vastgestelde gebrekkige kennis aangaande uw regio van herkomst, dat u als kind een keer op uw hoofd bent gevallen en sindsdien moeilijkheden hebt met het onthouden van namen en andere zaken (CGVS 27.05.2014, p.8-9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u deze geheugenproblemen nooit hebt aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch op de DVZ, noch op het CGVS, noch in hoger beroep. U hebt evenmin enig medisch attest voorgelegd ter bewijs van deze geheugenproblemen. Aldus kan uw bewering geheugenproblemen te hebben niet weerhouden worden als afdoende uitleg voor de gebrekkige kennis aangaande uw land en uw herkomstregio.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u heeft verbleven voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een christen en daardoor problemen zal krijgen (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U stelde dat uw moeder in Jalalabad werd aangesproken door Afghanen die op de televisie hadden gezien dat u in een kerk verbleef en haar confronteerden met hun vaststelling dat u zich had bekeerd (CGVS 27.05.2014, p.7-8). U kon het Commissariaat-generaal evenwel niet verduidelijken op welke Afghaanse zender u in beeld bent gekomen en wanneer de beelden werden uitgezonden (CGVS 27.05.2014, p.7-8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (CGVS 27.05.2014, p.8). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 27.05.2014, p.8), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de verklaring van verschillende inwoners van Aghrabat, dient

erop gewezen te worden dat deze documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België en uw beweerde vluchtmotieven te herstellen. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat gezien bovenstaande vaststellingen niet het geval is. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. De door u voorgelegde foto's hebben enkel betrekking op uw deelname aan protestmarsen door uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers in België, en zijn bijgevolg niet in staat bovenstaande vaststellingen over uw ongeloofwaardige herkomst uit het district Qarghayi te wijzigen.

Ten slotte legde u nog een anoniem document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België en uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in het kader van uw eerste asielverzoek zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw tweede asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw tweede asielverzoek geen geloof aan worden gehecht.

In het neergelegde schrijven wordt eveneens verwezen naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest. Deze argumentatie over de inschatting van het CGVS van het reële risico op ernstige schade volgens artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gaat volledig voorbij aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Derhalve houdt de vaststelling stand dat u, door het CGVS niet duidelijk te maken waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven, de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maakt."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag blijft volharden in zijn bewering dat hij steeds in het dorp Aghrabat in het district Qarghayi in de provincie Laghman te hebben gewoond, waarvan reeds definitief is komen vast te staan dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad vaststellen dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen enkel nieuw element aanbrengt dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Verzoeker volhardt immers enkel in zijn verklaringen wat betreft zijn afkomst die hij bij zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het citeren van passages uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker zwakke intellectuele capaciteiten bezit, en somt een paar vragen op die met betrekking tot de afkomst tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen werden gesteld. Waar verzoeker stelt dat er niet meer vragen werden gesteld omtrent zijn afkomst en verwerende partij aldus moeilijk kan beweren dat hij uitgebreid de kans heeft gehad om zijn afkomst te verduidelijken, gaat hij eraan voorbij dat reeds definitief is komen vast te staan dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker er duidelijk op gewezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst. Verzoeker verkoos echter om te volharden in zijn verklaringen met betrekking tot zijn afkomst.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing terecht het volgende vast:

“U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27.05.2014 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Qarghayi. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Hiermee meermaals geconfronteerd, bleef u evenwel volhouden dat u afkomstig bent uit Qarghayi en dat u nooit elders hebt gewoond tot u naar Europa bent vertrokken (CGVS 27.05.2014, p.2-3 en 7-8). Aldus blijft u volharden in uw verklaringen afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman en weigert u nog steeds de waarheid te vertellen over uw werkelijke regio van herkomst voor uw komst naar België. U gaf nog als uitleg voor de vastgestelde gebrekkige kennis aangaande uw regio van herkomst, dat u als kind een keer op uw hoofd bent gevallen en sindsdien moeilijkheden hebt met het onthouden van namen en andere zaken (CGVS 27.05.2014, p.8-9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u deze geheugenproblemen nooit hebt aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch op de DVZ, noch op het CGVS, noch in hoger beroep. U hebt evenmin enig medisch attest voorgelegd ter bewijs van deze geheugenproblemen. Aldus kan uw bewering geheugenproblemen te hebben niet weerhouden worden als afdoende uitleg voor de gebrekkige kennis aangaande uw land en uw herkomstregio.”.

Waar verzoeker het frappant acht dat de verwerende partij durft te stellen dat hij tijdens zijn tweede asielaanvraag de kans zou hebben gekregen om zijn afkomst uiteen te zetten, gaat hij voorbij aan de voormelde pertinente vaststellingen.

De Raad merkt overigens op dat met verzoekers beperkte intellectuele capaciteiten (analfabetisme en ongeschooldheid) en leeftijd reeds rekening werd gehouden in de beoordelingen van verzoekers eerste asielaanvraag. De Raad wijst erop dat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gewezen op het feit dat deze documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en de beweerde vluchtmotieven te herstellen. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen inzake zijn afkomst en asielrelaas ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de voorgelegde documenten geen bewijswaarde hebben en dit onverminderd het correcte gegeven dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn via vervalsers en corruptie. Het feit dat verzoeker, ondanks het gegeven dat hij analfabeet is, de inhoud van de documenten kon weergeven doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker aanhaalt verwesterd te zijn en naar algemene informatie dienaangaande verwijst, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele manier aantoonde dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van artikelen van onder

meer het UNHCR en het BCHV toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf en activiteiten in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk verspreid zijn via uitzendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afghaanse tv, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk. Verzoekers kritiek op de bronnen van bovenvermelde informatie is bovendien niet gefundeerd. De informatie is immers gebaseerd op een veelheid aan bronnen. Uit de voormelde informatie blijkt overigens dat de zoekopdracht een tachtigtal internationale en Afghaanse websites van zowel media als NGO's of researchinstellingen behelsde. Verzoeker brengt geen informatie bij die de informatie aanwezig in het administratief dossier kan weerleggen.

Waar verzoeker met betrekking tot jongens en mannen die op een leeftijd gekomen zijn waarop zij 'vechtmateriaal' zijn, verwijst naar de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat in de UNHCR *Guidelines* uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België en zijn persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in het kader van zijn eerste asielverzoek zowel door de commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en hij in het kader van zijn tweede asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van zijn tweede asielverzoek geen geloof aan worden gehecht.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en recent verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Ook het verzoek om subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, in Kabul en in Laghman en rapporten dienaangaande, naar de onmogelijkheid van een vestigingsalternatief in Afghanistan, naar de gedwongen terugkeer naar Afghanistan, een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en het standpunt van het UNHCR desbetreffend, is in het licht van het voorgaande dan ook niet dienstig. Ook de documenten die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota die

hij ter terechtzitting neerlegt, zijnde twee artikelen betreffende recente aanslagen in Afghanistan en een artikel over hoe de veiligheidssituatie een impact heeft op de aspecten van het leven in Afghanistan, zijn omwille van dezelfde reden evenmin dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7 Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF